

DIOCESE OF PATERSON

Diocesan Center
777 Valley Road
Clifton, New Jersey 07013

Office of
THE BISHOP

(973) 777-8818 Fax (973) 777-8976

LIST DUSZPASTERSKI NA WIELKI POST 2020

WYBRAŃCY BOŻY: CZYLI TO, CO NIEMOCNE, ABY MOCNYCH PONIŻYĆ

Do wszystkich wiernym, zakonników, diakonów i kapłanów:

***Łaska wam i pokój niech będą udzielone obficie przez poznanie
Boga i Jezusa, Pana naszego***

(2 P 1, 2)

[1] W czasach, gdy liderzy są stale pod kontrolą, a ich wady powszechnie publikowane, dobrze jest otworzyć Pismo Święte i przeczytać o tych, których Bóg sam wybrał, aby prowadzić innych. Z całkowitą szczerością Biblia odmawia fałszywego przedstawiania swoich bohaterów i bohaterki jako ludzi bez wad, słabości, a nawet ciężkiego grzechu. Wielu z tych, których osiągnięcia były wspaniałe, byli ludźmi niedoskonałymi.

[2] W czasach, gdy na ziemi panowała zbiorowa niemoralność, a Bóg postanowił zesłać Wielki Potop, aby zniszczyć zdeprawowaną ludzkość, Pismo Święte mówi nam, że Noe się wyróżniał. „Noe znalazł łaskę u Pana... Noe był człowiekiem prawym i nienagannym w swoim pokoleniu; Noe chodził z Bogiem.” (Rdz 6, 8-9). Jednak jego chodzenie z Bogiem nie było doskonałe. Wypił za dużo wina i upił się tuż po wyjściu z arki (Rdz 9, 21).

[3] Patriarcha Abraham odpowiedział posłusznie słowu Bożemu, pozostawiając swoich krewnych i swój kraj, aby udać się do ziemi obiecanej. Został on wybrany jako ojciec nowego narodu, który żył wiarą. Jednak Abraham zawiódł Boga, nie raz, lecz co najmniej dwa razy. Kiedy faraon zauroczył się pięknem jego żony, Sary, Abraham, w obawie o swoje życie, wydał ją faraonowi, mówiąc, że jest jego siostrą (Rdz 12, 10-20). I powtórzył to samo kłamstwo jakiś czas później, przekazując Sarę Abimelekowi, królowi Gerar, który również zauroczył się pięknem Sary (Rdz 20, 1-11).

[4] Izaak, syn Abrahama, był spełnieniem obietnicy, którą Bóg dał Abrahamowi, że będzie ojcem wielkiego narodu. Ale Izaak pozostawał w cieniu swojej silniejszej żony Rebeki. Jej miłość do męża nie przeszkodziła jej w podważeniu jego autorytetu. Sprzymierzyła się ze swoim ulubionym synem Jakubem,

LIST DUSZPASTERSKI NA WIELKI POST 2020

aby oszukać Izaaka, dając mu błogosławieństwo należące do jego brata bliźniaka (Rdz 27, 1-18). Rebeka nie była jedyną matką Izraela, która dopuszczała się oszustwa.

[5] Synowa Rebeki, Rachela, kolejna matka w Izraelu, także oszukiwała. Gdy opuściła dom ojca, aby wraz z mężem Jakubem udać się do ziemi obiecanej, ukradła ojcu *terafim* (rodzinną kolekcję bożków). W tamtych czasach posiadanie takich figurek dawało jej mężowi Jakubowi prawo do majątku rodzinnego (Rdz 31, 19; 33-35).

[6] Jakub, syn Izaaka i Racheli oraz ojciec dwunastu pokoleń Izraela, był również przebiegły, skłonny do kłamstw i manipulowania innymi dla własnej korzyści. Oszukał swego brata bliźniaka Ezawa przywłaszczając sobie przywilej pierworodztwa (Rdz 25, 29-34) i podstępnie ukradł także błogosławieństwo ojca, gdy Izaak był ślepy i umierający (Rdz 27, 1-29).

[7] Józef, syn Jakuba i Racheli, doszedł do władzy jako drugi w całym Egipcie. Dzięki swojej mądrości uratował Egipt i rodzinę Jakuba przed głodem i wyginięciem. Jednak jako młody człowiek był arogancki i dumny. Obnosił się tym, że był ulubionym synem swojego ojca, Jakuba. Rozgniewał on swoich braci do tego stopnia, że próbowali się go pozbyć (Rdz 37, 1-11; 17-20). Józef nie doceniał uczuć innych. Dopiero po przeżyciu wielu cierpień stał się dojrzałym i pokornym mężczyzną.

[8] Niewątpliwie osoba Mojżesza góruje nad każdym innym bohaterem Starego Testamentu. Mojżesz jest wymieniony w siedmiuset dziesięciu wersetach Starego Testamentu i w siedemdziesięciu dziewięciu wersetach Nowego Testamentu. Liczby te ustępują tylko Dawidowi. Był charyzmatyczny i wystarczająco silny, aby wyprowadzić Hebrajczyków z niewoli w Egipcie. Podczas czterdziestoletniej wędrówki po pustyni Mojżesz inspirował i prowadził lud wybrany do wolności i Ziemi Obiecanej. Kiedy Izraelici zbuntowali się przeciwko Bogu, Mojżesz stanął w ich obronie, łagodząc gniew Boży i ratując ich od całkowitego zniszczenia.

[9] Jednak Mojżesz był mordercą (Wj 2, 11-15). Jest on wychwalany jako „najskromniejszy ze wszystkich ludzi” (Mk 12, 3). Niemniej jednak był człowiekiem impulsywnym. Wybuchł gniewem i rozbił Dziesięć Przykazań, gdy zszedł z góry i ujrzał ludzi czczących Złote Cielę (Wj 32, 19). Zważył nawet w Bożą obietnicę przy wodach Meriba w Kadesz na pustyni Zin (Nm 20, 10-13).

[10] Ponieważ Mojżesz nie był dobrym mówcą, Bóg wybrał Aarona, jego brata, na rzecznika (Wj 4, 4-16). Zadaniem Aarona jako pierwszego Arcykapłana Starego Testamentu było duchowe prowadzenie Ludu Wybranego. Jednak pomimo jego świętego urzędu, w momencie, gdy Mojżesz był na Górze Synaj i otrzymał Dziesięć Przykazań, Aaron sprowadził lud do bałwochwalstwa. Ulepił złotego cielca, aby go wielbić (Wj 32, 1-8). Poddał się grzesznym pragnieniom ludu i zawiódł jako moralny przywódca.

[11] Siostra Mojżesza, Miriam, została również wybrana przez Boga, aby pomóc wyprowadzić lud z Egiptu do Ziemi Obiecanej. Jest pierwszą kobietą wymienioną w Biblii jako prorokini. Jednak wraz ze swoim bratem Aaronem zbuntowała się przeciwko prawowitej władzy Mojżesza jako wybranego przez Boga. Wydaje się, że to Miriam wywołała bunt, ponieważ tekst biblijny nazywa ją pierwszą. A jeśli chodzi o stłumienie buntu, Miriam otrzymała większą karę (Mk 12, 10-15).

LIST DUSZPASTERSKI NA WIELKI POST 2020

[12] Dawid, młody pasterz, który został królem, wyróżnia się jako jedna z najbardziej heroicznych i potężnych osób w Biblii. Skonsolidował on dwanaście plemion w jeden naród, czyniąc Jerozolimę stolicą kraju. Przyniósł pokój swojemu ludowi. Jako autor psalmów ulepszył życie liturgiczne i duchowe narodu. Ustanowił rodzinę królewską, z której pochodzi sam Jezus. Dawid jest wspomniany tysiąc czterdzieści dwa razy w Piśmie Świętym, ustępując tylko Jezusowi.

[13] Dawid był naprawdę oddany Panu. I słusznie nazywa się go „człowiekiem według serca Bożego” (Dz 13, 22). Był jednak winny najpoważniejszych grzechów zapisanych w Starym Testamencie. Popęłił cudzołóstwo z Batszebą. Kiedy zaszła w ciążę, próbował ukryć swój grzech podstępem. Kiedy to się nie udało, zamordował męża Batszeby, Uriasza Hetytę. Następnie wziął Batszebę za swoją żonę (2 Sm 11, 1-27).

[14] Dawid również świadomie złamał Boży zakaz liczenia ludzi. Aby zaspokoić swoją dumę, przeprowadził spis ludności wywołując gniew Boży (2 Sm 24, 1-11). Jako rodzic nie zwracał wielkiej uwagi na dyscyplinowanie swoich dzieci, kiedy tego potrzebowały. W rezultacie cierpiał z powodu buntu swojego ukochanego syna Absaloma (2 Sm 13, 1-28).

[15] Słynny syn Dawida, Salomon, rozpoczął swoje rządy królewskie, oddając cześć prawdziwemu Bogu. Rozkoszował się budową świątyni w Jerozolimie i był znany ze swojej mądrości (1 Krl 10, 1-13). Kiedy jednak zestarzał się, odwrócił się od wiary w prawdziwego Boga i zaczął czcić obcych bożków.

[16] Pismo wyraźnie obarcza winą jego wiele żon. „Król Salomon pokochał też wiele kobiet obcej narodowości... Salomon z miłości złączył się z nimi, tak że miał siedemset żon-księżniczek i trzysta żon drugorzędnych. Jego żony uwiodły więc jego serce. Kiedy Salomon zestarzał się, żony zwróciły jego serce ku bogom obcym i wskutek tego serce jego nie pozostało tak szczere wobec Pana, Boga jego, jak serce jego ojca, Dawida.” (1 Krl 11, 1-4). Jego miłość do kobiet osłabiła jego miłość do Boga.

[17] Wszyscy wielcy bohaterowie Starego Testamentu odegrali bardzo ważne role w realizacji Boskiego planu zbawienia. To nie usprawiedliwia ani nie unieważnia ich grzechów. Ale to otwiera nasze oczy na fakt, że Bóg może i używa niedoskonałych narzędzi do realizacji swoich celów. I to nas pociesza, gdy w naszej własnej słabości staramy się wypełniać wolę Bożą.

[18] Tak jak Stary Testament przedstawia przywódców Narodu Wybranego z całą uczciwością, tak Nowy Testament ukazuje pierwszych świętych Kościoła ze wszystkimi ich zaletami i wadami. Nowy Testament nie stara się załagodzić ich słabości. Nie ukrywa ani nie usprawiedliwia ich grzechów. Z całkowitą przejrzystością ukazuje tych, których Bóg powołał do założenia Kościoła, jako ludzi walczących ze wspólną ułomnością pochodzącą z naszej zranionej natury.

[19] Jezus wybrał Piotra na ucznia i apostoła. Uczynił go widzialną głową Kościoła. Ale Piotr nie był doskonały. Był porywczy, gotowy mówić bez namysłu. Kiedy Jezus zaczął opowiadać o swojej nadchodzącej Męce, Piotr upomniał Go i próbował odwieść Go od przyjęcia krzyża. W odpowiedzi Jezus nazwał Piotra „Szatanem” (Mt 16, 21 — 23).

[20] Podczas Męki Piotr porzucił swego ukochanego Mistrza, a nawet trzykrotnie się Go zaparł. Było to

LIST DUSZPASTERSKI NA WIELKI POST 2020

tak znaczące dla wczesnego Kościoła, że zostało zapisane we wszystkich czterech ewangeliach (Mt 26, 69-74; Mk 14, 66-72; Łk 22, 55-62; J 18,15-27). Piotr, któremu Jezus przebaczył i przywrócił do swojej posługi jako widzialną głowę Kościoła, był grzesznikiem, jak każdy inny członek Kościoła.

[21] Piotr otrzymał szczególną wizję, w której dowiedział się, że poganie nie są nieczyści (Dz 10: 1-11; 18). W Antiochii, która miała dużą populację pogan, Piotr był przy stole z pogańskimi chrześcijanami. Ale kiedy niektórzy żydowscy chrześcijanie sprzeciwili się temu, Piotr osłabł w swoim postanowieniu, wycofał się i jadł tylko z chrześcijanami pochodzenia żydowskiego. Poddał się presji publicznej i uczynił to co podobało się ludziom.

[22] Jako przywódca Kościoła, Piotr dawał zły przykład. Paweł szybko osądził zachowanie Piotra jako „niezgodne z prawdą Ewangelii” (Gal 2, 14). I jak sam mówi: „Przeciwstawiłem się mu, bo najwyraźniej się mylił” (Ga 2, 11). Nie każdy następca Piotra był świętym, a jego działanie zgodne z Ewangelią. Ale Duch Święty nadal prowadzi Kościół i utrzymuje go w wierności Ewangelii.

[23] Sam Paweł wszedł do Kościoła z długą historią prześladowań chrześcijan. Nawrócenie na drodze do Damaszku uczyniło go wierzącym, ale nie uczyniło go doskonałym. Czasami był szorstki i kłótlivy. Nie tolerował podważania swojej władzy jako apostoła. Był gotów stawić czoła każdemu przeciwnikowi, czy to Piotrowi, czy tym, którzy chcieli narzucić żydowskie prawo nawróconym.

[24] Wielki misjonarz, Paweł, również bywał nietolerancyjny. Barnaba zyskał akceptację Pawła dzięki innym apostołom po jego nawróceniu. Barnaba podróżował z Pawłem w ich pierwszej podróży misyjnej. Towarzyszył im także kuzyn Barnaby, Marek, autor ewangelii, która nosi jego imię. Gdzieś po drodze Marek wrócił do swojego domu i Paweł nigdy z tym się nie pogodził. Czuł się opuszczony przez młodszego ucznia.

[25] Kiedy Barnaba zasugerował zabranie Marka w drugą podróż misyjną, Paweł stanowczo oparł się temu pomysłowi. Odwaga Marka wydawała się wątpliwa, jego lojalność nieudowodniona. Barnaba był skłonny dać mu drugą szansę. Ale nie Paweł. Ci dwaj święci byli w sprzeczności. Nowy Testament bezwstydnie przyznaje: „Ich spór był tak ostry, że się rozdzielili” (Dz 15, 36-41). O ile wiemy, Barnaba i Paweł nigdy więcej nie pracowali ani się nie widzieli!

[26] A zatem nawet to pobieżne spojrzenie na strony Pisma Świętego stawia nas twarzą w twarz z rzeczywistością, w której Bóg wybiera słabych i grzesznych ludzi, aby nieść swoją ewangelię i łaskę innym. Ludzkość jest pełna wad i osłabiona przez grzech pierworodny. To nie usprawiedliwia żadnego grzechu. Ale taka jest prawda życiowa.

[27] Kiedy Jezus rozpoczął swoją posługę publiczną, jego pierwszym słowem było wezwanie do nawrócenia. (Mk 1, 14-15). I nigdy nie przestał powtarzać tego wezwania (np. Mt 4, 17; Łk 5, 32; Mt 12, 41; Łk 13, 3-5). Ci, którzy uważali się za prawych, zachwycali się, gdy Jezus wzywał poborców podatkowych i prostytutki do pokuty. Ale kiedy skłaniał ich do pokuty, rozgniewali się. Dla Jezusa „wszyscy zgrzeszyli i są pozbawieni chwały Bożej” (Rz 3, 23).

[28] Pokuta oznacza żałować za grzechy i zmieniać nasze myśli, uczucia i zachowanie. Ale dla Jezusa jest

LIST DUSZPASTERSKI NA WIELKI POST 2020

to coś więcej. W bliźniaczych przypowieściach Jezusa o Zagubionej Owcy i Zagubionej Monecie (Łk 15, 1-10), Jezus daje nam nowe rozumienie pokuty. Zagubiona owca *nic nie robi*. Leży sparaliżowana strachem na ziemi, dopóki pasterz jej nie odnajdzie i nie położy z radością na swoich ramionach, przenosząc ją w bezpieczne miejsce. Zagubiona moneta *nic nie może zrobić*. Ale kobieta ją odzyskuje i się raduje.

[29] Kiedy jesteśmy w grzechu, jesteśmy odcięci od Boga i od wspólnoty wiary. Nie możemy zrobić nic, by wrócić. Ale Bóg nas szuka dopóki nas nie znajdzie. Dla Jezusa pokuta jest doświadczeniem znalezienia i uratowania przez Boga. Czego nie możemy zrobić sami, Bóg czyni dla nas. On wprowadza nas w objęcia swojej miłości. Nic dziwnego, że Jezus zapewnia nas, że „między aniołami Bożymi panuje wielka radość z powodu jednego grzesznika, który żałuje.” (Łk 15,10).

[30] Na ziemi tylko Jezus był bez grzechu i dzięki Jego łasce również Jego Matka. Dzisiaj wszyscy doskonali ludzie są w niebie. Na ziemi wszyscy mamy pokusy, niepowodzenia, wady charakteru i grzechy! Jednak Bóg pragnie wykorzystać każdego z nas do swego celu. Bóg nie toleruje naszych grzechów. Ale zawsze jest gotów wybaczyć nasze grzechy i pomóc nam dojrzewać moralnie i duchowo.

[31] Kościół nie jest muzeum dla świętych, ale schronieniem dla grzeszników. W niebie doskonalimy się dzięki Bożej łasce i uczestniczymy w Jego chwale. Ale na ziemi walczymy z naszą grzeszną naturą. Jednak bez względu na jaki grzech popełniliśmy, jeśli istnieje w nas pokuta, Bóg biegnie, aby nas objąć i przywrócić nas do swojej miłości. Nie odrzucił Piotra po jego grzechu. Nie. Zmienił go swoją łaską, czyniąc z niego mocną Skałę, na której opiera się Kościół. W końcu święty jest jedynie grzesznikiem odkupionym i uświęconym. I tak, aby okazać swoją chwałę i miłość, „Bóg wybrał właśnie to, co niemocne, aby mocnych poniżyć” (1 Kor 1, 27).

*W centrum pastoralnym Diecezji Paterson, w Środę
Popielcową, dnia dwudziestego szóstego miesiąca lutego,
w roku Pańskim dwa tysiące dwudziestym.*

+ Arthur J. Serratelli

**+ J. E. Ks. Biskup Arthur Serratelli, S.T.D., S.S.L., D.D.
Biskup Diecezji Paterson**

Sv. Joan Daniel Healy, SCC

**Siostra Joan Daniel Healy, SCC
Kancelarz**